

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/40503 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 18 juni 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om verlenging van de geldigheidsduur van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 25 september 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juni 2008, verzonden op 24 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 9 van Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap (hierna: de Gemeenschap) en de Republiek Turkije (hierna: Besluit 1/80) niet op haar van toepassing is, omdat deze bepaling betrekking heeft op kinderen van een Turkse werknemer die legaal in de betreffende lidstaat van de EU heeft gewerkt en niet in geschil is dat de moeder van de vreemdeling noch haar stiefvader Turks werknemer in vorenbedoelde zin is of is geweest. Daartoe voert zij aan dat voor een dergelijke uitleg in artikel 9 geen aanknopingspunten zijn gelegen, nu daarin niet de eis wordt gesteld dat het moet gaan om kinderen van een werknemer met de Turkse nationaliteit. Voorts heeft de rechtbank ten onrechte betekenis gehecht aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 19 november 1998, in zaak no. C-210/97 (JV 1999/2).

2.1.1. Bij de Overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Gemeenschap en Turkije (hierna: de Associatieovereenkomst), is een Associatieraad ingesteld. Deze overeenkomst is op 12 september 1963 door de lidstaten van de Gemeenschap en de Gemeenschap enerzijds en Turkije anderzijds ondertekend en namens de Gemeenschap bij besluit 64/732/EEG van de Raad van de Gemeenschap van 23 december 1963 (PB 1964, 217) gesloten, goedgekeurd en bekrachtigd.

2.1.2. Ingevolge artikel 12 van de Associatieovereenkomst laten de overeenkomstsluitende partijen zich leiden door de artikelen 48, 49 en 50 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap, teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen.

2.1.3. Ingevolge artikel 36 van het Aanvullend Protocol (Trb. 1973/30), voor zover thans van belang, wordt het vrije verkeer van werknemers tussen de lidstaten van de Gemeenschap en Turkije geleidelijk tot stand gebracht overeenkomstig de in artikel 12 van de Associatieovereenkomst neergelegde beginselen. De hiertoe nodige regels worden door de Associatieraad bepaald.

2.1.4. De Associatieraad heeft krachtens artikel 12 van de Associatieovereenkomst en artikel 36 van het Aanvullend Protocol op 20 december 1976 Besluit 2/76 genomen, dat volgens artikel 1 ervan bedoeld is als een eerste stap op weg naar de verwezenlijking van het vrije verkeer van werknemers tussen de lidstaten van de Gemeenschap en Turkije.

Op 19 september 1980 heeft hij Besluit 1/80 genomen. Dit besluit dient er volgens de derde overweging van de considerans toe om op sociaal gebied de regeling voor werknemers en hun gezinsleden te verbeteren ten opzichte van de regeling die is ingevoerd bij voormeld Besluit 2/76.

2.1.5. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van Besluit 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever, indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus in die lidstaat;
- na vier jaar legale arbeid in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst naar zijn keuze.

Ingevolge artikel 7, eerste alinea, hebben gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen om zich bij hem te voegen, het recht om – onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang – te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij sedert tenminste drie jaar aldaar legaal wonen, en vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze, wanneer zij sedert tenminste vijf jaar aldaar legaal wonen.

Ingevolge artikel 9 hebben Turkse kinderen die legaal in een lidstaat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, in die lidstaat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding als kinderen van onderdanen van die lidstaat en kunnen zij in die lidstaat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten.

2.1.6. Niet in geschil is dat wijlen de moeder van de vreemdeling geen aanspraken aan Besluit 1/80 ontleende, omdat zij weliswaar de Turkse

nationaliteit had, maar niet in Nederland heeft gewerkt, en haar stiefvader daaraan geen aanspraken ontleent, omdat hij Nederlander is.

2.1.7. De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 9 van Besluit 1/80 voortbouwt op de artikelen 6 en 7 van dit besluit en niet op de vreemdeling van toepassing is, nu deze bepaling, gezien de doelstelling van Besluit 1/80 om de geleidelijke integratie van Turkse werknemers op de arbeidsmarkt van een lidstaat van de Gemeenschap te bevorderen, welke is uitgewerkt in de artikelen 6 en 7 door rechten toe te kennen aan Turkse werknemers onderscheidenlijk hun gezinsleden, betrekking heeft op kinderen van Turkse werknemers als bedoeld in die artikelen. Besluit 1/80 dient immers ter uitvoering van de Associatieovereenkomst, die blijkens artikel 12 daarvan strekt tot het geleidelijk tot stand brengen van het vrij verkeer van werknemers, welke doelstelling ook uit de considerans van Besluit 1/80 blijkt. De rechtbank heeft voorts terecht steun gevonden in het arrest van het Hof van 19 november 1998, in zaak no. C-210/97 (met name de overwegingen 40 en 41; JV 1992/2). Voormelde uitleg van artikel 9 vindt ook bevestiging in de overwegingen 10, 31 en 40, in onderlinge samenhang bezien, van het arrest van het Hof van 7 juli 2005, in zaak no. C-374/03 (JV 2005/342).

De grief faalt.

2.2. Hetgeen overigens in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. H.G. Sevenster, leden, in
tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

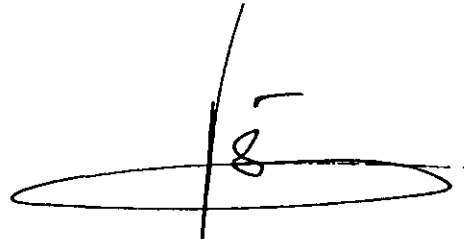
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2008

91.

Verzonden: 27 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/40503

V-nummer:

Inzake: *[naam]* eiseres,
gemachtigde mr. D. Schaap, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. R.C. van Keeken.

I Procesverloop

1 *[naam]* Eiseres, geboren op *[datum]* bezit de Turkse nationaliteit. Zij verblijft sedert 16 april 2003 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Aan eiseres is een verblijfsvergunning verleend met als doel 'gezinshereniging bij ouder *[naam]* geldig van 16 juni 2003 tot 24 september 2003. Op 22 september 2003 is aan eiseres een verblijfsvergunning verleend onder de beperking 'voortgezet verblijf', geldig tot 10 maart 2005. Op 23 augustus 2006 heeft zij een aanvraag ingediend tot het verlengen van deze verblijfsvergunning. Bij besluit van 1 maart 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit bij brief van 16 maart 2007 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 25 september 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2 Op 24 oktober 2007 heeft eiseres tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 9 april 2008 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 mei 2008. Ter zitting is verschenen eiseres in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

- 1.1 Artikel 3.80 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) luidt als volgt:
1. De aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, is tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.
 2. De niet-tijdig ingedionde aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, wordt gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning."

1.2 Artikel 3.82, eerste lid van het Vb 2000 luidt als volgt:
"Indien de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, naar het oordeel van de minister is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, of als Nederlander, is geëindigd, zijn de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing en zijn de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing."

1.3 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging voor voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

1.4 In artikel 17, eerste lid van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid van het Vb 2000 is een aantal gevallen opgenomen waarin het ontbreken van een mvv niet wordt tegengeworpen. Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000 is van het vereiste van een geldige mvv vrijgesteld de vreemdeling die in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het Associatiebesluit 1/80 van de Associatierraad EEG/Turkije (Besluit 1/80).

1.5 Artikel 9 van Besluit nr. 1/80 luidt:
"Turkse kinderen die legaal in een lidstaat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, hebben in die lidstaat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingenstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding als kinderen van onderdanen van die lidstaat. Zij kunnen in die lidstaat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten."

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat de aanvraag om verlenging van de verleende verblijfsvergunning niet tijdig is ingediend. Evenmin is de aanvraag ingediend binnen de redelijke termijn van zes maanden. De termijnoverschrijding is niet verschoonbaar. Dat heeft tot gevolg dat de aanvraag moeten worden beoordeeld als een aanvraag om eerste toelating waarvoor het vereiste geldt dat een geldige mvv wordt overgelegd. Eiseres kan zich niet met succes beroepen op artikel 9 van Besluit 1/80 en artikel 12 van EEG-Verordening 1612/68 (de Verordening).

3 Eiseres voert aan dat zij een verblijfsrecht kan ontleen aan artikel 9 van Besluit 1/80. Eiseres stelt dat zij als kind legaal in Nederland verbleef bij haar moeder en stiefvader. Na de dood van haar moeder is zij bij haar stiefvader blijven wonen. Niet vereist is dat de ouders de Turkse nationaliteit hebben, voldoende is dat zij legaal te werk gesteld zijn. Eisers meent dat zij op grond van artikel 9 van Besluit 1/80 het recht heeft om haar opleiding voort te zetten en af te maken, ook al is het legaal verblijf op grond van het nationale recht beëindigd. Uit artikel 9 van Besluit 1/80 kan op gelijke wijze als in geval van artikel 6 en 7 van Besluit 1/80 een recht op verblijf worden afgeleid. Eiseres wijst in dit verband ook op artikel 12 van de Verordening, waarin het recht op onderwijs is neergelegd voor een kind van een werknemer die in een andere lidstaat werkt dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft dit artikel

zo uitgelegd, dat uit het recht op onderwijs ook een verblijfsrecht voortvloeit. Op analoge toepassing van die uitleg - niet op het artikel zelf - beroep eiseres zich dan ook. Ten slotte stelt eiseres dat de hoorplicht is geschonden.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

4.1 Tussen partijen is niet langer in geschil dat verweerder terecht de termijnoverschrijding voor het indienen van een verlengingsaanvraag niet verschoonbaar heeft geacht.

Thans beperkt de omvang van het geding zich derhalve tot de vraag of eiseres verblijfsrecht toekomt op grond van Besluit 1/80. Als eiseres verblijfsrecht toekomt op grond van Besluit 1/80 is zij immers vrijgesteld van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000.

4.2 Alvorens toe te komen aan de vraag of uit artikel 9 van Besluit 1/80 verblijfsrecht voortvloeit - naar analogie van de artikelen 6 en 7 van Besluit 1/80 - dient te worden beoordeeld of artikel 9 op eiseres van toepassing is.

4.2.1 Het doel van hoofdstuk II van Besluit 1/80 is onmiskenbaar de geleidelijke integratie van Turkse werknemers op de arbeidsmarkt van een lidstaat van de Europese Gemeenschap.

4.2.1.1 Dit blijkt allereerst uit de preambule bij het besluit (vierde overweging):
"Overwegende dat op sociaal gebied bovenbedoelde overwegingen ertoe voeren [...] de regeling die geldt voor de werknemers en hun gezinsleden te verbeteren [...];" (cursivering door rechtbank)

De rechtbank merkt op dat niet wordt gesproken over Turkse onderdanen in het algemeen, maar alleen Turkse werknemers en de gezinsleden van een Turkse werknemer.

4.2.1.2 Voorts blijkt het doel uit het stelsel van artikel 6 van Besluit 1/80, dat de Turkse werknemer meer rechten verleent naarmate zijn legale arbeid langer voortduurt. Uit het recht op (voortzetting van) arbeid vloeit ook het recht op voortzetting van het verblijf voort, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld in zijn arrest van 20 september 1990 in zaak C-192/89 (zaak Sevince, NJ 1992/75). Teneinde barrières voor de integratie voor Turkse werknemers weg te nemen, zijn in artikel 7 van Besluit 1/80 rechten toegekend aan gezinsleden van een Turkse werknemer. Uit artikel 7 van Besluit 1/80 vloeien, hoewel de tekst van dat artikel dat niet zo min vermeldt als de tekst van artikel 6 van Besluit 1/80, verblijfsrechten voort, zoals het Hof heeft geoordeeld in zijn arrest van 16 maart 2000 in zaak C-329/97 (zaak Ergat, JV 2000/139). Deze verblijfsrechten zijn bovendien zelfstandige rechten, die ook voortduren als de 'hoofdpersoon' niet langer de hoedanigheid van Turkse werknemer in de betreffende lidstaat van de Europese Gemeenschap heeft, zoals het Hof heeft geoordeeld in zijn arrest van 11 november 2004 in zaak C-467/02 (zaak Cetinkaya, JV 2005/1). Dat doet er echter niet aan af, dat zij eerst kunnen ontstaan, wanneer er sprake is van een migrerende Turkse werknemer in de zin van Besluit 1/80.

4.2.2 Artikel 9 van Besluit 1/80 moet worden uitgelegd in het licht van de hierboven geschetste context. Het bouwt voort op de artikelen 6 en 7 van Besluit 1/80 en kan dan ook niet zelfstandig worden ingeroepen. Hoewel de letterlijke tekst van artikel 9 van Besluit 1/80 ruimte laat voor de uitleg die eiseres eraan geeft, kan niet anders bedoeld zijn dan dat het artikel betrekking heeft op kinderen van een Turkse werknemer die legaal in de

betreffende lidstaat van de Europese Gemeenschap heeft gewerkt. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in het arrest van het Hof van 19 november 1998 in zaak C-210/97 (zaak Akman, JV 1999/2), rechtsoverwegingen 40 en 41:

"40. Gelijk de advocaat-generaal [...] heeft uiteengezet, wordt deze vaststelling bevestigd door artikel 9 van besluit nr. 1/80, dat bepaalt: [...]

41. Deze bepaling, die Turkse kinderen naast het recht op toegang tot arbeid krachtens artikel 7, tweede alinea, een niet-discriminatoir recht op onderwijs en opleiding in de lidstaat van ontvangst verleent, [...]" (cursivering door rechtbank)

Uit de gecursiveerde zinsnede leidt de rechtbank af dat ook het Hof ervan uitgaat, dat artikel 9 van Besluit 1/80 accessoire rechten verleent aan gezinsleden die voldoen aan de criteria van artikel 7 van Besluit 1/80 en niet beoogt rechten te verlenen aan anderen.

4.2.3 Tussen partijen niet in geschil is dat noch de moeder van eiseres, bij wie zij in Nederland woonde, noch haar stiefvader, bij wie zij nu nog woont, een Turkse werknemer is of is geweest in de zin van Besluit 1/80 en dat zij derhalve niet valt onder artikel 7 van Besluit 1/80. Gelet hierop, moet dan ook worden geconcludeerd dat artikel 9 van Besluit 1/80 op eiseres niet van toepassing is. Aan beantwoording van de vraag of uit artikel 9 van Besluit 1/80 verblijfsrecht voortvloeit - naar analogie van de artikelen 6 en 7 van Besluit 1/80 en artikel 12 van de Verordening -, komt de rechtbank dan ook niet toe.

4.3 Verweerder heeft terecht en op goede gronden gemeend dat eiseres niet op grond van artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000 van het mvv-vereiste kan worden vrijgesteld.

4.4 Naar aanleiding van het betoog van eiseres dat zij ten onrechte niet op haar bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende.

4.4.1 De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door hoofdstuk 7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Ingevolge artikel 7:2 van de Awb geldt als uitgangspunt dat men op zijn bezwaar wordt gehoord. Van het horen kan op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb onder meer worden afgezien, indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar ingeval uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over deze conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.

4.4.2 De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, gezien in samenhang met hetgeen eiseres in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen daaromtrent in de primaire beslissing is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat om die reden van het horen van eiseres kon worden afgezien. Het betoog faalt derhalve.

5 Het beroep is ongegrond.

6 Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

AWB 07/40503

5

III Beslissing
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

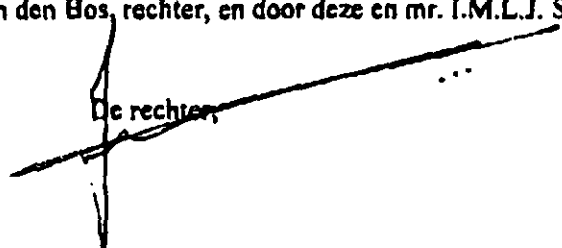
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. drs. J. van den Bos, rechter, en door deze en mr. I.M.L.J. Spierings, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

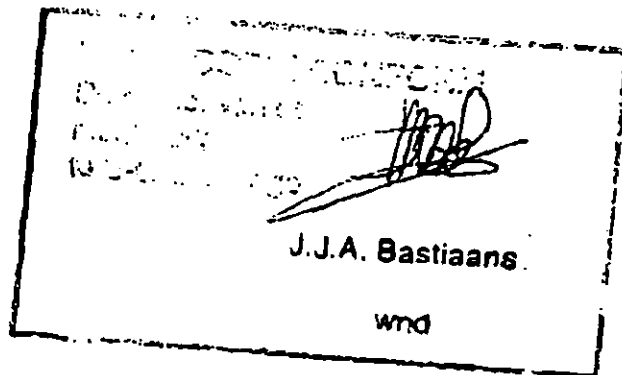
Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2008

Rechtamiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

24 JUN 2008

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

— *advocaten*

Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

'De Leuve'
Schiedamsedijk 46
Postbus 19050
3001 AB Rotterdam
tel +31 (0)10 214 00 00
fax +31 (0)10 214 03 03
post@wp-lawyers.nl
www.wp-lawyers.nl

Ch.L. van den Puttelaar
J. Wildeboer
R.J. Wybenga
H.H.A. Lewin
A.C. van der Bent
B.F. Desloover
D. Schaap
K. Hamer
S. Binkhorst
S. Scheimann
J. Broijl
M. Wiersma
E.M. Bevers
B. van Miegheem
M. Grube

Tevens per telefax (070 - 365 13 80)
Rotterdam, 16 juli 2008
Betreft / S.v.j.
200008248

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
16 JUL 2008	
ZAAKNR. 200805498	
AAN:	VZ
BEHANDELD DD:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

- / - Hierbij doe ik u een hoger beroepschrift toekomen.

Gaarne verzoek ik u mij de ontvangst van het hoger beroepschrift te bevestigen.

Met vriendelijke groet,

D. Schaap

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

Akce / Svj; 200008248

Toevoeging aangevraagd op 4 juli 2008 bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Gravenhage.

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
16 JUL 2008	
ZAAKNR.:	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Afdeling
bestuursrechtspraak
van de Raad van State

geeft te kennen:

, geboren op , van Turkse nationaliteit, wonende te
te dezer zake te Rotterdam woonplaats kiezende aan
de Schiedamsdijk 46 ten kantore van Wybenga Wildeboer van den Puttelaar
Advocaten, van wie mr. D. Schaap te dezen voor haar, daartoe bepaaldelijk
gevolmachtigd om het onderhavige hoger beroep in te stellen, als gemachtigde optreedt.

- 1 Verweerder te dezen is **DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE**.
- 2 Bij uitspraak van 18 juni 2008, verzonden op 24 juni 2008, (gepubliceerd op www.rechtspraak.nl, LJN BD4225) heeft de rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Rotterdam het beroep dat op 24 oktober 2007 was ingesteld tegen het besluit op bezwaar van verweerder d.d. 25 september 2007, waarin het bezwaar van appellante ongegrond is verklaard, ongegrond verklaard. Een kopie van de uitspraak is als Productie I aan dit hoger beroepschrift gehecht.
- 3 Appellante kan zich met de te dezen bestreden uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hoger beroep in. Ter toelichting diene het volgende.
- 4 Appellante is op 16 april 2003 Nederland binnengekomen. Op 16 juni 2003 is zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'gezinsherniging bij oude . Deze vergunning is verleend met ingang van 16 juni 2003 met een geldigheidsduur tot 24 september 2003. Op 22 september 2003 is appellante in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf'. De vergunning was geldig voor de periode 22 september 2003 tot 10 maart 2005. Eerst op 23 augustus 2006 heeft appellante een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning ingediend. Deze aanvraag is bij besluit d.d. 1 maart 2007 afgewezen. Daartegen is op 16 maart 2007 bezwaar gemaakt. Het bezwaar is bij besluit d.d. 25 september 2007, verzonden op 26 september 2007, ongegrond verklaard. Appellante heeft daartegen op 24 oktober 2007 beroep ingesteld, welk beroep bij de thans bestreden uitspraak ongegrond is verklaard.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

- 5 Reden van afwijzing van de aanvraag was dat appellante de aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning niet tijdig, want niet binnen zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de laatstelijk aan haar verleende verblijfsvergunning, had ingediend. Die vergunning was immers geldig tot 10 maart 2005, terwijl de aanvraag eerst op 23 augustus 2006 is ingediend. De termijnoverschrijding werd door verweerder niet verschoonbaar geacht. Een van rechtswege ontstaan verblijfsrecht op grond van het Associatierecht werd niet aanwezig geacht. Reden waarom appellante het mvv-vereiste is tegengeworpen, op grond waarvan de aanvraag is afgewezen.
- 6 In bezwaar is onder meer aangevoerd (zie aanvullend bezwaarschrift d.d. 3 april 2007) dat appellante een rechtstreeks aan artikel 9 Besluit nr. 1/80 van de Associatierraad EEG/Turkije ontleend verblijfsrecht heeft. In het besluit op bezwaar is daaromtrent overwogen dat op grond daarvan aan appellante geen verblijfsrecht kan worden verleend. Voor een verblijfsrecht zouden slechts de artikelen 6, 7, 13 en 14 van Besluit nr. 1/80 van belang zijn.
- 7 In beroep heeft appellante daartegen aangevoerd (zie aanvullend beroepschrift d.d. 20 november 2007) dat het laatste reeds wordt gelogenstraft door het in bezwaar reeds genoemde arrest HvJ EG 7 juli 2005 inzake Gürol en dat aan artikel 9 een rechtstreeks werkend verblijfsrecht kan worden ontleend, zoals dat bij de artikelen 6 en 7 inmiddels reeds lang duidelijk is (vgl. voor artikel 6: HvJ EG 6 juni 1995, RV 1995, 91 (Bozkurt), r.o. 29-30, voor artikel 7: HvJ EG 17 april 1997, RV 1997, 87 (Kadiman), r.o. 51 en algemeen: Vc. 2000, B11/3.2).
- 8 Artikel 9 luidt: Turkse kinderen die legaal in een Lid-Staat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, hebben in die Lid-Staat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding als kinderen van onderdanen van die Lid-Staat. Zij kunnen in die Lid-Staat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten.
- 9 Appellante woonde aanvankelijk legaal in Nederland bij haar moeder en stiefvader. Na het overlijden van haar moeder heeft zij haar verblijf bij haar stiefvader voortgezet. NB: ten aanzien van de ouders wordt in artikel 9 niet vereist dat die de Turkse nationaliteit hebben (vgl. artikel 7 waar het steeds gaat over kinderen van Turkse werknemers). Vereist is verder dat de ouders legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest. De moeder van appellante heeft in Nederland nooit gewerkt, maar was daartoe op grond van de arbeidsmarktaantekening op haar afhankelijke verblijfsvergunning (arbeid toegestaan. TWV niet vereist) wel toe in staat. De stiefvader van appellante was en is als werkzaam.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

- 10 Vraag is dan vervolgens of het betreffende kind dat legaal in Nederland verblijft en dat een opleiding volgt een verblijfsrecht ontleent aan artikel 9, zodat zij het recht heeft om die opleiding voort te zetten en af te maken indien het legaal verblijf op grond van het nationale recht tot een einde komt, zoals in het geval van appellante. Appellante meent dat daarvan op grond van artikel 9 sprake is, waarbij een vergelijking kan worden getrokken met de verblijfsrechten zoals die op grond van de artikelen 6 en 7 ontstaan. Zowel in artikel 6 als in artikel 7 wordt niet met zoveel woorden een verblijfsrecht toegekend, maar wordt een recht op arbeid (verlenging arbeidsvergunning, recht om in hetzelfde beroep bij een andere werkgever te reageren op een ander arbeidsaanbod, vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst, recht om te reageren op een arbeidsaanbod) toegekend. Het HvJ EG heeft in vaste rechtspraak uitgemaakt dat de uitoefening van deze rechten noodzakelijkerwijs een correlatief recht van verblijf van de rechthebbende impliceren, omdat de toegekende rechten anders illusoir zouden zijn. Een gelijke toepassing is bij artikel 9 aan de orde. In tegenstelling tot artikel 6 en artikel 7 is het ontstaan van het recht niet aan een bepaalde termijn (één jaar, drie jaar, vier jaar of vijf jaar) gebonden, maar wel is vereist dat er ten minste gedurende enige tijd legaal verblijf bij ouders is geweest.
- 11 Appellante heeft zich in verband met haar beroep op artikel 9 niet rechtstreeks op artikel 12 van Verordening 1612/68 beroepen, maar heeft met de verwijzing naar dat artikel beoogd haar betoog kracht bij te zetten dat aan artikel 9 Besluit nr. 1/80 een verblijfsrecht valt te onlenen. Gelijk artikel 9 wordt immers ook in artikel 12 niet over een verblijfsrecht gerept, maar slechts over het onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen van een staat toelating hebben tot het algemene onderwijs, het leerlingstelsel en de beroepsopleiding, derhalve een tekst die letterlijk gelijk is aan artikel 9 Besluit nr. 1/80. Ten aanzien van artikel 12 is evenwel reeds beslist dat het daaraan te onlenen recht een verblijfsrecht meebrengt voor kinderen van een onderdaan van een Lid-Staat (HvJ EG 17 september 2002, JV 2002/466 inzake Baumbast en R), ook omdat het recht anders illusoir zou zijn, zodat dient te worden aangenomen dat eenzelfde redenering opgaat voor artikel 9.
- 12 Appellante heeft voorts in beroep aangevoerd dat de hoorplicht is geschonden omdat zij in bezwaar niet is gehoord.
- 13 De rechtbank heeft terecht het geschil beperkt geacht tot de partijen verdeeld houdende vraag of appellante een verblijfsrecht ontleent aan artikel 9 Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije. Daartoe heeft de rechtbank allereerst de vraag opgeworpen (verweerder had dat in het besluit op bezwaar niet gedaan) of artikel 9 op appellante van toepassing is. Nadat de rechtbank had geconstateerd dat dit niet het geval was is de rechtbank aan de beantwoording van de vraag of appellante aan artikel 9 een verblijfsrecht kan onlenen (welke vraag als enige door verweerder in het besluit op bezwaar is behandeld) niet meer toegekomen, omdat beantwoording van die vraag niet zinvol meer zou kunnen zijn.

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

GRIEF I

- 13 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat artikel 9 niet zelfstandig kan worden ingeroepen omdat het voortbouwt op de artikelen 6 en 7 van Besluit nr. 1/80 en dat niet anders bedoeld kan zijn dan dat het artikel betrekking heeft op kinderen van een *Turkse werknemer* (cursivering gem.) die legaal in de betreffende lidstaat van de Europese Gemeenschap heeft gewerkt.

TOELICHTING

- 15 Allereerst wordt opgemerkt, en ook de rechtbank merkt dat terecht reeds op (r.o. 4.2.2), dat in artikel 9 niet wordt gerept over de extra voorwaarden die de rechtbank in artikel 9 inleest dat de in een lidstaat van de Gemeenschap wonende ouder die legaal tewerkgesteld moet zijn of zijn geweest bovendien een (1) Turkse (2) werknemer moet zijn of moet zijn geweest. Artikel 9 heeft het immers slechts over Turkse kinderen die bij hun ouders (zonder vermelding van nationaliteit) wonen en dat die ouders aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest (zonder vermelding dat dit in de hoedanigheid van werknemer moet zijn geweest).
- 16 Appellante heeft in bezwaar en in beroep verwezen naar artikel 12 Ver. (EEG) 1612/68, die een bepaling inhoudt vrijwel gelijk aan artikel 9. Niet in geschil is dat daaraan een verblijfsrecht kan worden ontleend. Ook die Verordening ziet met name op werknemers. Van belang is evenwel dat artikel 12 het specifiek heeft over de kinderen van een onderdaan van een Lid-Staat, die op het grondgebied van een andere Lid-Staat arbeid verricht of heeft verricht, terwijl artikel 9 slechts gewag maakt van 'ouders'. Toegegeven kan worden dat de ouders van Turkse kinderen zeer vaak ook de Turkse nationaliteit zullen hebben, maar ook is duidelijk dat dit niet steeds het geval zal zijn. De uitleg die de rechtbank aan artikel 9 geeft zou ertoe leiden dat een onderscheid komt te bestaan tussen Turkse kinderen met Turkse ouders enerzijds en Turkse kinderen met niet Turkse ouders anderzijds. Niet valt in te zien dat bedoeld is dat onderscheid in artikel 9 aan te brengen, waar met name de rechtspositie van Turkse kinderen wordt geregeld. Daarmee zou ook geen integratiedoel worden gediend. De rechtbank verwijst in dat verband terecht naar de preambule bij het besluit met de overweging dat de regeling beoogt de positie van werknemers (NB: niet *Turkse* werknemers) en hun gezinsleden te verbeteren. Van belang is voorts dat het volgen van een opleiding tot werknemerschap kan leiden, en aangezien het gaat om een Turks kind, wordt het dan een Turkse werknemer, waarmee de integratiedoelstelling is gediend.
- 17 De rechtbank verwijst ter onderbouwing van het oordeel naar het arrest HvJ EG 19 november 1998, JV 1999/2, RV 1998, 93 inzake Akman, r.o. 40 en 41. In dat arrest was er evenwel geen enkel verschil van mening over het feit dat sprake was van een Turks gezinslid van een migrerende Turkse werknemer (artikel 7).

WYBENGA WILDEBOER VAN DEN PUTTELAAR

Aan dat artikel en aan die uitspraak valt derhalve geen direct argument te ondenen dat de Turkse kinderen waar artikel 9 over handelt ook Turkse ouders moeten hebben, die bovendien als werknemer werkzaam zijn of zijn geweest. De verwijzing naar artikel 9 in het arrest dient slechts ter onderbouwing van de uitleg die door het HvJ aan artikel 7 wordt gegeven, dat voor een beroep op dat artikel niet vereist is dat de migrerende Turkse werknemer nog steeds in de lidstaat van ontvangst tewerk gesteld is wanneer zijn kind (gezinslid) aldaar tot de arbeidsmarkt wil toetreden. Of daarnaast aan artikel 9 een zelfstandig verblijfsrecht kan worden verleend en of dat van toepassing kan zijn indien geen sprake is van een Turkse ouder wordt in dat arrest niet uitgemaakt. Evenmin wordt daarin uitgemaakt, zoals de rechtbank wel meent, dat artikel 9 slechts accessoire rechten verleent aan gezinsleden die voldoen aan de criteria van artikel 7 en niet beoogt rechten te verlenen aan anderen.

- 18 Appellante heeft in de pleitnota van haar gemachtigde ter zitting in het beroep voorts gewezen op de jurisprudentie betreffende non-discriminatiebepalingen (artikel 40 Samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko, artikel 37 Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst EEG-Turkije en artikel 64 Euro-Mediterrane Associatieovereenkomst met Tunesië). De rechtbank heeft daaraan geen overwegingen gewijd. Appellante handhaaft de aldaar gebezigde argumenten.

GRIEF II

- 19 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, bezien in samenhang met hetgeen appellante in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen daaromtrent in de primaire beslissing is overwogen, verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat om die reden van het horen van appellante kon worden afgezien.

TOELICHTING

- 20 Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard omdat aan appellante op grond van artikel 9 geen verblijfsrecht zou kunnen worden verleend. De door de rechtbank opgeworpen prelabelde vraag of artikel 9 op appellante van toepassing was is door verweerder in het besluit op bezwaar niet als afwijzingsgrond opgeworpen laat staan gebezigd. Aldus heeft verweerder het bezwaar op een andere grond ongegrond verklaard dan waarop de rechtbank het beroep ongegrond heeft verklaard. Over de door verweerder gebezigde grond heeft de rechtbank zich niet uitgelaten. Reden waarom dient te worden geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft beslist dat van het horen kon worden afgezien omdat het bezwaar kennelijk ongegrond was. Tot dat oordeel kan in redelijkheid slechts worden gekomen indien de door een bestuursorgaan gebezigde afwijzingsgrond door de rechtbank is getoetst. Bovendien heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat over de ongegrondheid van het bezwaar redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was.

REDENEN WAAROM

appellante uw Afdeling bestuursrechtspraak verzoekt

- I de te dezen bestreden uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- II het beroep gegrond te verklaren en het besluit op bezwaar van verweerder te vernietigen;
- III verweerder te veroordelen in de door appellante gemaakte proceskosten in beroep en in hoger beroep;
- IV te bepalen dat het door appellante betaalde griffierecht in beroep en in hoger beroep wordt vergoed door een door uw Afdeling bestuursrechtspraak aan te wijzen rechtspersoon.

Rotterdam, 16 juli 2008

Gemachtigde